Ч. 55. Четвер 16 (29) марта 1906 Рік XVI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

• Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи вертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Ґавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

З Ради державної.

Вчерашне засїданє палати послів стало ся завдяки Всенїмцям одним із найзамітнїйших сеї сесиї а заразом і показало, де найбільша небезпечність для Австриї. Не Славяни а таки самі Нїмцї найнебезпечнїйші для нашої монархії. Правда, що не всї Нїмцї, але хто заручить за то, що в догідній хвили схотять і всї пiти тою дорогою, котру їм показує вже не від нинї пос. Шенерер і его товариші? Нїмцї хотїли би за всяку цїну удержати перевагу над Славянами в нашій монархії, а що то при теперішнім складї годї осягнути, то т. зв. Всенїмцї, котрих головними проводирями суть посли Шенерер і Вольф, придумали до того досить хитрий спосіб: они хотїли би Галичину відлучити від прочих коронних країв Австриї, щоби тим способом розбити Славян в радї державній і так узискати перевагу. Як постановили они перевести той свій плян, показує слїдуючий хід нарад вчерашного засїданя палати послів.

Пос. Шенерер і товариші предложили пильне внесенє, в котрім покликуючись на внесенє бл. п. посла Зибликевича в 1871 р., взивають правительство, щоби предложило проєкт закона о відокремленю Галичини. Закон той мав би увійти в житє рівночасно з новим законом виборчим. — Пос. Вольф змінив своє звичайне внесенє такого самого змісту, о котрім ми вже свого часу згадували, на пильне.

Президент палати подав до відомости, що позаяк не всї партиї зголосили кандидатів на членів комісиї для реформи виборчої, вибір тої комісиї відбуде ся аж на кінци засїданя.

Пос. Штайн мотивував відтак пильність внесеня пос. Шенерера. Бесїдник зазначив, що межи реформою виборчою а відокремленем Галичини єсть тїсна звязь, бо лиш за помочию відокремленя Галичини можна відвернути катастрофу, якою грозить Нїмцям загальне право виборче. Справа так представляє ся, що або тепер або нїколи! Правдиві прихильники загального голосованя межи Нїмцями обовязані голосувати за внесенем Шенерера, бо то одинока дорога, котра дає Нїмцям можність голосувати за загальним правом виборчим. Звязь межи тими двома справами удобрить також Коло польске, а не можна припускати, щоби бар. Ґавч або який небудь иньший президент кабінету съмів спротивити ся такій коаліциї Нїмців з Колом польским.

Через таку звязь проєкт реформи виборчої тратить свою небезпечність для Нїмців, котрим не вільно нїчого упустити зі свого стану посїданя і своїх прав. Против самого лиш проєкту реформи виборчої мусять всї Нїмцї виступити. Великий ідеал Всенїмців, який проявляє ся в переконаню, що нїмецкий нарід в Австриї буде колись сполучений під сильним скиптром Гогенцоллернів з прочим народом нїмецким, не буде на случай такої звязи наражений на загладу внаслїдок реформи виборчої. (Грімкі оплески Всенїмців і оклики „Гайль!“).

По Штайнї, котрий ще полемізував з социялїстами, докоряючи їм, що не хотять голосувати за відокремленем Галичини, промавляв пос. Вольф, доказуючи конечність безпроволочного відокремленя Галичини, а відтак забрав голос президент мiнiстрів барон Ґавч і сказав:

Висока палато! Жадане відокремленя Галичини, хоч від довшого часу було точкою програми поодиноких партий сеї палати, висказано в теперішній хвили, в котрій палата має рішати о своїй реформі... (пос. Шальк: і коли тота точка єсть дійстно до переведеня). Жаданє то висказали не заступники королївства Галичини, але иньшої партиї. (П. Шальк перебиває знову: Не лиш иньша партия, але многі партиї). Обставина та вказує, що пильне внесенє, яке єсть предметом наради, вийшло з тенденциї полїтичної. У внесеню і промовах

---

12)

Ледами і ночами.

(З анґлїйского — Макса Памбертона).

(Дальше).

Мала струя сьвітла, яка доходила до него з вікна Анґлїйки, була для Павла немов би сьвятою лямпою. Безнастанно гадав він про Мариянну, її красу, її принадність і гордість. З болем пізнавав, як скоро її судиї зломлять ту гордість і пригадав собі на жорстокість, з якою сторожі російскої крiпости карають звичайно навіть своїх власних земляків. Будуть їй завдавати страшні муки і в души бачив вже той день, коли з любого дитинячого личка не полишить ся нї слїду, а черти его будуть вказувати перебуті тїлесні і душевні болї. І ті гадки довели его до одної постанови. Він присяг собі, що впратує її, хоч в той спосіб її доля стане ї долею его. І коли він то присягав собі, проклинав рівночасно свою власну безсильність і мундур, який носив.

Снїг падав легкими платами і вітер трохи перестав, так що можна було виразно чути кождий хочби слабий голос, лиш не хід людий. Павло дивив ся на пересуваючі ся сьвітла в великім домі, але не міг дати улюбленій нїякого остерігаючого знаку. Лямпа, що ще горіла в комнатї Мариянни, була для него доказом, що она ще безпечна. Він міг заглянути також і до комнати ґенерала і бачив, що старий Бонцо стояв при столику, але его постава була спокійно-вижидаюча і то успокоїло его.

— Нинї в ночи нїчого не стане ся — сказав до себе — і не стане ся нїколи нїчого, навіть хоч знають, що карту рисувала женщина. Звідки мали би они кинути підозрінє саме на Мариянну? Коли би они мали яке підозрінє, то она не могла би спокійно спати в своїй комнатї, она —

Він вбив ся ще глубше запятками чобіт в мягкий снїг і розбираючи всїлякі можливости з жахом, нагадав собі, що не може ще довше тут стояти. Побоював ся, аби его не підглянули; а й старий Бонцо міг его застати на подвірю, коли буде повертати до бараків і така річ мусїла би недовірчивому полковникови впасти в око.

Вкінци війшов поволи і немов вагуючись до дому. Єго власна комната, пуста і непривітна як правдива касарняна службова келїя, лежала в північній части дому, далеко від мешканя Мариянни, однако не досить далеко, щоби він не чув скрипоту дверий, коли їх отвирано або замикано. Заки вступив до своєї комнати, підійшов ще раз тихцем на конець коридора і наслухував під дверми Мариянни, немов аби впевнити ся, що она спить. Відтак пійшов сам до ліжка, але ще довго не міг заспати. Коли вкінци сон замкнув его повіки, пережив він ще раз нічну забаву на ледї. Ще раз ішов з любкою тихими улицями Кронштадту. Але коли він так з нею ішов, упала она нагле перед ним на колїна і голосний крик тревоги пробудив сплаче місто. Нїчого не могло прогнати того страшного крику, який він чув в снї. Він заєдно лунав в его ушах. Павло пірвав свою любку попід руку і потягнув її за собою, але за ним стали гнати побуджені зі сну вояки, а люди вибігали з домів і прилучали ся до его здоганячів. Він обіймив свій тягар кріпше руками і біг дальше, але крик звучав дальше, здоганяючих его людий ставало чим раз більше, так що утворили цїле войско.

Він пробудив ся і вискочив з постелї. До его комнати вдирало ся слабе сьвітло сїріючого дня, але крик тревоги, який він чув у снї, лунав і тепер по цїлім домі, коли він вже пробудив ся. В страшнім напруженю, задержав ся хвильку, відтак поспішив до дверий. Коридор був повний вояків, він побачив Бонца, що мовчки стояв між ними, а відтак Мариянну, блїду і дрожачу.

— Боже — скрикнув — вибила послїдна година!

VII.

Павло сьвідчить.

Павло Зазулич вернув до своєї комнати і почав убирати ся незручно, але з розвагою. Ланцухи, які бачив на руках Мариянни, були й для его рук тягаром; її крик лунав ще в его ушах.

Він почув тепер тяжкі кроки в коридорі і здавалось ему, що пізнає голос ґенерала Стефановича, але гамір і шум поволи завмирали і знов тишина заволоділа в цїлім домі. Той сам спокій, подумав Павло, який тепер тут панує, буде мене супроводити в цїлім моїм будучім житю. Єму здавало ся, що бачив послїдний раз свою любку і з страшним криком тревоги пі-

в цїли умотивованя пильности — о скілько я міг дочути — признано звязь сеї справи зі справою реформи виборчої (Шальк перебиває: Натурально, треба забезпечити Нїмцїв від майоризациї славяньскої). З кількох заміток бесїдників можна вносити, що порушене ними відокремлене Галичини має мати на цїли виключене заступників того королївства від участи в нарадах Ради державної, а тим самим довести до основної зміни у відносинах більшости сеї палати. (Грімкі оплески). Внескодавцям розходить ся отже о партийно-тактичні, партийно-політичні цїли. Иньше мусить бути становище правительства, котре має дбати про тревале загальне добро держави. Длятого позваляю собі заявити іменем правительства: Правительство стоїть кріпко при єдности державній.

(Пос. Масталька: Чи то дотикає також автономії?) — Бар. Ґавч: То не автономія, то відокремлене, а правительство мусить безусловно держати ся відпорно супротив всякого змаганя до ослаблення звязи державної. (Пос. Шальк: А як було в 1872 р.?) Длятого — кінчить бар. Ґавч — правительство не могло би під нїяким услівєм прихилити ся до жаданя, яке містить ся в пильнім внесеню пос. Шенерера і товаришів, щоби згаданий проект відокремленя предложити палатї.

По бар. Ґавчу промавляв пос. ґр. Штернберґ і виступив против президента мінїстрів, котрий мимо того, що єго підпирають автономічні Молодочехи і Славяни, заявив ся против автономії. Бесїдник назвав президента мінїстрів хамелеоном політичним, за що предсїдатель завізвав єго до порядку. Згадавши про оба пильні внесеня о відокремлене Галичини, обговорював бесїдник широко сепаратистичні змаганя, пануючі в державі і зазначив, що они не звертають ся против династиї, причини їх треба шукати в розпуцї широких кругів населеня з причини лихої адмінїстрациї. Відокремлене Галичини яко самостійний закон не єсть до принятя, але годить ся яко почин до обговореня зміни конституциї і розширеня автономії всїх країв. Кождий ческий посол мусить виходити з того погляду, що о відокремленю Галичини без відокремленя Чехії не може бути бесїди. Розпука — кінчив бесїдник — не повинна нас брати ся. З історичного призначіня мусимо належати до сеї держави і длятого єсть нашим обовязком витревати при нїй і критикувати остро пануючі в нїй відносини, доки не поправлять ся, а то може стати ся лиш через зміну конституциї.

Пос. Шенерер полемізуючи з ґр. Штернберґом, радив єму, щоби постарав ся о мандат до галицкого сойму і там виголошував свої бесїди. Відтак звернув ся против заяви бар. Ґавча і доказував, що єго внесене стоїть, що правда, в звязи з реформою виборчою, але єго не поставлено на то, щоби не допустити до реформи виборчої. Коли Нїмцї не підопруть того внесеня, то самі позбавлять ся всяких впливів. Єсть то лиш одно средство, щоби здержати пановане більшости славяньскої в державі а то цїти разом з Поляками в цїли відокремленя Галичини.

Вісти політичні.

Справи парлямєнтарні. — З Угорщини. — Подиї в Росиї.

На вчерашнім засїданю палати послів промавляв ще пос. Романчук, котрий сказав, що нарід рускиї, котрого жиє три міліони в Галичинї, заявив ся за реформою виборчою, але против відокремленя Галичини. Пос. Дашиньский звернув увагу на то, що демократичні посли польскі засїдаючі в Колї польскім заявили в „Now. Reform-i“, що пильне внесене в справі відокремленя Галичини єсть лиш інтриґою против реформи виборчої.

Дискусия над відокремленєм Галичини прибрала так великі розміри, що вчера не могла закінчити ся і відложено єї до нинї та й нинї не знати, чи закінчить ся. Після „Poln. Korr.“ буде промавляти нинї ґр. Дідушицкий за пильностию внесеня і переданєм єго комісиї виборчій, але зазначить, що Коло польске не ставить жаданя, щоби сю справу трактовано в звязи з реформою виборчою.

До комісиї для реформи виборчої вибрані слїдуючі посли: Абрагамович, Адлер, Бернрайтер, Бартолї, Бобжиньский, Бик, Василько (з руского клюбу), Вастіян, Відман, Ґаґенгофер, Ґерольд (всенїмець), Грубий, Ґломбіньский, Ґрабмаєр, Ґесман, Ґрос, Демель, Дершатта, Дідушицкий, Жачек, Заворка, Іро, Івцевич, Кайзер, Крамаж, Кінман, Лєміш, Лехер, Мальфатті, Мархатт, Ончул, Пастор, Пльой, Перґельт, Праде, Паріш, Пешка, Плянтан, Стажиньский, Страньский, Толлїнґер, Функ, Хоц, Ціпера, Шлеґель, Штайн, Штірґкг, Шустерсич.

Угорске бюро кореспонденцийне доносить з Відня: Вчера о 1 год. прибули всї угорскі мінїстри до цїсарскої палати, де Монарх приняв їх на зборній авдиєнциї, котра тревала дві години. Цїсар вислухав думки всїх членів кабінету о ситуациї і застеріг собі дальшу постанову. Мінїстри вернули по полудни до Будапешту. — Як зачувати, всї мінїстри заявили ся против розписаня виборів в приписанім конституциєю часї. Pest. Lloyd доказує, що ще не певна річ, яке буде рішенє Монарха, однак деякі ознаки вказують на то, що вибори будуть відрочені. Побут барона Февварі'го у Віднї спонукала мабуть справа уложеня манїфесту або відручного письма Монарха з оголошенєм причин відрочення виборів.

Нїмецкі часописи сиґналізують з Росиї уконституоване в Петербурзї політичної орґанізациї під назвою „Славяньска Ліґа“, котра ставить собі за цїль управильнене славяньскої справи в Росиї і навязане правильних тїсних зносин зі Славянами поза границями Росиї, причім треба буде старати ся о заключене митової унії з Австро-Угорщиною і зі славяньскими краями на Балканї. Нїмецкі часописи уважають сю орґанїзацию вимірену против Нїмцїв.

Петербурска аґентия телєґрафічна доносить: На радї мінїстрів поставлено проект, щоби всї мінїстри предложили свої проґрами фахові в цїли приготовленя їх для Думи державної. Мінїстер скарбу предложив зараз проґраму податкову і заявив, що Росия під взглядом фінансовим і економічним має дуже тяжкі часи перед собою, головно з причини великих видатків на війну. Також голод, який настав в середних ґуберніях, змушує державу до несеня помочи населеню навіщеному голодом.

шла она від него на стрічу якої судьби, не знати, то лиш певна річ, що за нею замкнуть ся непроходимі двері вязницї і що їй призначена жива смерть.

Він був радий, що она єго не замітила, коли він хвильку стояв перед своїми дверми і бачив, як вояки витягали єї з комнати. Єї струнка, слабосильна стать, дитиняче лице, розпущене волосє, благаючий о поміч погляд були би для него на віки прикрим споминoм. Він добре знав, що люди, котрі будуть Мариянну судити, не будуть дуже точно розбирати міру єї вини або невинности. Для єго начальства була та дївчина зрадницею і чи она цїлий плян виготовила сама після своїх власних розслїдів, чи лише часть єго, було для них цїлком рівнодушно. Она на кождий спосіб согрішила против Кронштадту, в тій борбі упала і мусить тепер покутувати за свою глупоту. Она глядїла тепер в послїдне на сьвітло денне, нїколи вже не озве ся в сьвітї згадка про неї, она вийде з того міста і нїхто не буде мати відваги спитати, куди она дїла ся.

Павло дивував ся сам собі, що тепер, коли та страшна річ стала ся і викрило ся, що Мариянна робила, він не зійшов з розуму і міг так ясно думати. Увязнене Мариянни здоймило хоч один тягар з єго плечий. Він — після своєї гадки — не потребував вже сповідати ся, бо то, що він знав, було звістне й командандантам кріпости. І він мусів тепер самого себе хоронити перед можливостию підозріня, мусів удавати зачудоване і обурене. Він один в цїлій Росиї полишив ся приятелем нещастної дївчини, задля неї відважив ся би він на всьо в надії, що тим міг би для неї стати ся пожиточним. І та надія додала єму знов відваги, він сам не знав, чому. Єго лїниві пальцї почали пильнїйше порушати ся, одївав ся скорше і вийшов сьміло і з надією з ґубернаторскої палати. На долинї проходжував ся по подвіри старий Бонцо і ждав на ґенерала. Полковник відповів на поздоровлене капітана вічливо і приязно і зробив вид, немов би оба мали іти де на яку забаву.

— Bon jour, monsieur Павле! Здорові?

— Дякую, пане полковнику, а ви?

Очи Бонца хитро блиснули.

— Менї все добре і саме тепер хочу поснїдати з одною дамою.

Єго жартоблива бесїда ще більше розворушила Павла і він ледве міг заволодїти над своєю палкою вдачию.

— Пане полковнику — скрикнув він, не в силї довше мовчати — кажуть, що панна Бест увязнена. Чи то правда?

Бонцо нагле задержав ся.

— Ви самі знаєте, що правда, пане капітане.

— Я, пане полковнику! Звідки маю то знати?

— Бо ви стояли коло своїх дверий, коли єї ведено на долину.

Павло укусив ся в уста.

— Так, я то бачив, але я не знав, що то має значити. Отже ви маєте на неї підозрінє, пане полковнику?

— Ми маємо на неї на стілько підозрінє, що на певно знаємо, що то єї рука рисувала карту батериї ч. 3.

— Єї рука, пане полковнику, жіноча рука? Алеж она так невинна як дитина!

Павло пробовав удати велике здивоване, але єго рухи були фальшиві а єго голос звучав глухо. Бонцо приглянув ся єму уважно своїми малими блискучими очками і читав в єго лици як у відкритій книжцї.

— Довідаєте ся, сину, яка она невинна, коли буде готове обжаловане. Чи я вам не говорив, що нинї рано покажу вам шпіґуна? Отже коли схочете перейти ся на вали, то побачите єї в човнї, котре везе єї до форту Александра. Ми поїдемо там за нею, коли буде готовий ґенерал. Не кождого дня можна в Кронштадтї снїдати з дамою.

— Не можу повірити! — скрикнув Павло. — Не можу повірити, щоби она допустила ся зради!

— Не можете повірити? До чорта! То кажете ви, ви, що знаєте, що то правда, ви, що знаєте — але я вам полишаю, аби ви нам сказали то, що знаєте, мій сину. Тілько пригадую вам, що ви слуга царя; о тім нїколи не забувайте, капітане Зазулич!

(Дальше буде).

Треба також увзглядпити революцию, котра підкопує добробит краю. Серед таких відносин незвичайно трудно здержати рівновагу межи видатками а доходами.

Новинки.

Львів, дня 28-го марта 1906.

— Ц. к. країва рада шкільна затвердила вибір кн. Юрия Чарториского на заступника предсідателя, о. Людвика Біковского на делегата повітової ради і о. Филемона Подолиньского на духовного члена обряду гр.-кат. до окружної ради шкільної в Ярославі; перенесла заступників учителів в середних школах: Евгена Бегановского з гімназиї в Дрогобичи до Дембиці, Володислава Праера з Дембиці до Дрогобича, Антона Сновацкого з Дрогобича до II. гімн. в Ряшеві, Ем. Ляпикевича з II. гімн. в Ряшеві до Дрогобича; — постановила зачислити книжку „Ботаніка для кляс низших, написав Іван Верхратский. У Львові" між книжки дозволені до ужитку в середних школах з викладовим язиком руским.

— Дрібні вісти. Звістний мадярский шулер Павло Семере, що перед трема роками обіграв гр. Йосифа Потоцкого у віденьск Jockeyclub-і на 2 міліони корон, виграв оногди в тім самім клюбі знов півтора міліона корон. — Під закидом крадежи 2000 корон на шкоду гр. Ант. Шіпіньскої арештувала передвчера львівска поліция льокая графині Каетана Котпиьского. — Велика різниця кріликів має в короткім часї отворити ся у Відни. Акційне товариство, яке в тій цїли завязало ся, розпоряджає капіталом 100.000 корон. Ціна крілячого мяса буде виносити 30 до 40 сотиків за кільограм. — На новововідкритім зелїзничім шляху Сараєво-Границя всхідна в Боснії випущено вчера перший поїзд. Довжина шляху виносить 170 кільометрів, а поведено его через 99 тунелів. Вскорі шлях буде доведений до сербскої границі. — В полудневo-західній Франциї упали великі снїги і паробили богато шкоди в огородах. — Також в північній і середній Іспанії лютили ся оногди сильні бурі зі снїгом, так, що рух на всїх зелїзничих шляхах перерваний.

— Репертуар руского театру у Львові. (Саля Jad Charuzim, улиця Бернштайна). В четвер дня 29 с. м. „Продана наречена", опера в 3 діях Ф. Сметани. — В суботу дня 31 с. м. „Безталанна", драма в 5 діях Карпенка-Карого. Виступ п. М. Заньковецкої. — В неділю дня 1 цьвітня „Суєта", комедия в 4 діях Карпенка-Карого. Виступ п. М. Заньковецкої. — Початок представлень точно о 7½ годині вечером. — Абонамент: першорядний на 6 вистав 15 К, другорядний на 6 вистав 10 корон.

— Будова нового зелїзничого двірця в Чернівцях. План нового зелїзничого двірця, зладжений в міністерстві зелїзниць, надійшов вже до управи руху в Чернівцях. Будинок стане при новій, 15 м. широкій улиці, що буде відгалужувати ся від ул. Зелїзничої коло бровару Штайнера. Довгота фронту буде виносити 154 метрів. В середині буде містити ся галя о поверхности 12 квадратових метрів. Около галї будуть групувати ся симетрично просторі ждальні I. II. і III. кляси та дві реставрациї. Через партерові прибудови, призначені на бюра, будуть лучити ся з головним будинком два двоповерхові павільони; в однім буде містити ся уряд руху, в другім почтовий Уряд. Проєктована є також крита перонова галя вздовж цїлого будинку.

— Нові спілки ощадности і позичок. В Модричи дрогобицкого повіта, і в Крушельници, стрийского повіта, засновано спілки ощадности і позичок, стоваришення зареєстровані з необмеженою порукою. Настоятелем заряду спілки в Модричи єсть Василь Концо, а в Крушельници о. Александер Здерковский.

— Смерть Львовянина на чужині. Львівска поліция одержала вість, що дня 18-го с. м. утонув в часї бурі на цюріхскім озері в Швайцариї 32-лїтний Йосиф Козак, переплетник, бежепний, що мав походити зі Львова, разом з своїм товаришем Йосифом Конрадом, кравцем з Франкфурта над Меном. Свояки бл. п. Козака можуть довідати ся о близших подробицях его смерти в львівскій дирекциї поліциї.

— Жовтий снїг. З Цельовця доносять, що упав там снїг жовтої краски. Під склом мікроскопу пересьвідчено ся, що в снїгових платках суть дрібонькі зернятка кварцу з північно-африканьских пустинь.

— Російский моряк перед австрийским судом. В четвер мин. тиждня відбула ся перед звичайним трибуналом карного суду в Станиславові розправа против моряка Георгія Березнова, котрий належав до збунтованої залоги на чорноморскім корабли „Потемкин". Березнов попав в суперечність з австрийскими параграфами через пияньство. Їдучи пяний зелїзницею коло Єзуполя, викрикував у вагоні ріжні погрози. На донос одного з подорожних арештував его жандарм на стациї в Єзуполи. По розправі, засуджено Березнова на 1 місяць арешту за те, що через пияньство допустив ся злочинів. Обжалованого боронив др. Партицкий.

— Вулькан Мон Пеле на острові Мартиніці, причина страшної катастрофи в р. 1902, знов оживив ся і викидає камінє. Серед доохрестних мешканців настав переполох, особливо, що вулькан почав вибухати несподївано і зараз 5 осіб убив камінєм. Перед вибухом було сильне землетрясенє, котре обіймило Мартиніку, Сан Венсан, Ґвадалюпу, Ст. Люку і Домініку.

— Самоубийство. У Відни три сестри Гофівни постановили умерти спільно при помочи замореня голодом. Найдено їх зовсїм виснилених голодом в їх мешканю і відвезено до шпиталю. Причиною того наміру була утрата судженого найстаршої з панночок. Она заявила, що відбере собі житє і сестри постановили умерти разом з нею.

— Процес за убийство. Перед судом в Брупшвику відбула ся сими днями карна розправа против банкового помічника Брунке, обжалованого о убийство сестер Гарсівних. Свого часу та справа викликала була чималу сензацию. Брунке, 18-лїтний молодець, учив гри на фортепяні 21-лїтну Марту Гарс і єї о оден рік молодшу сестру Альму. Між учителем а учениціями вивязали ся приятельскі відносини, взаїмно звірювали собі свої серцеві справи. Коли суджений Марти відослав їй перстень, обі сестри, що дуже любили ся, постановили відобрати собі житє. Брунке обіцяв їм поміч. За одержані гроші купив револьвер Бравнінґа і означеного дня запросив їх до свого мешканя, де хотіли виконати свій намір. В трійку випили фляшку шампана, відтак Брунке на бажанє Альми стрілив до неї, влучаючи єї в околицю серця, а коли она давала ще знаки житя, вистрілив в друге. Опісля на бажанє Марти вистрілив також до неї двічи. Хотяй спершу мав намір відобрати також собі житє, то однак в послїдній хвили не стало єму відваги. Убивши обі сестри, удав ся до поліциї і повідомив власти про все. — По переведеній оногди розправі Брункого, обжалованого також о спроневіренє банкових гроший, засуджено на 8 лїт вязниці.

† Помер ґр. Станислав Ґолуховский, властитель більшої посїлости, дня 24 с. м. в Скалї над Збручем, в 88-ім році житя. Покійник був братом бл. п. Аґенора Ґолуховского, б. Намістника Галичини, а стрием п. Міністра справ заграничних ґр. Аґенора Ґолуховского. Похорон відбув ся нинї, в середу, в Скалї над Збручем.

Телеґрами.

Відень 28 марта. На нинішнім засїданю палати послів поставив пос. Герольд (Чех) пильне внесенє в справі ревізиї конституциї, а пос. Романчук поставив внесенє в справі утвореня трибуналу виборчого. В дальшій дискусиї над відокремленєм Галичини, промавляли п. Крамарж і ґр. Дідушицкий.

Будапешт 28 марта. (Угор. Б. кор.) Доносять з Відня: Президент міністрів бар. Феєрварі і міністер справедливости Ляній були у Монарха на спільній авдиєнциї. Оба міністри вернуть мабуть нинї до Пешту.

Варшава 28 марта. Минувшої ночи (з понеділка на второк) поліция при участи великої сили войска окружила цїлі Ваґути і Зубардз та територию громади Радоґощ і зревідувала всї доми. Арештовано множество людий.

Режиця (міньска ґубер.) 28 марта. Вчера вернув тут відділ войска під проводом Волкова, котрий через три місяці ходив в воєннім поході по краю, щоби завести спокій і порядок. Він арештував около 300 людий, що допускали ся крадежі, розбоїв або брали участь в розрухах селян і революціоністів.

Чіта (в краю забайкалскім) 28 марта. Суд воєнний засудив 13 урядників на кару смерти за то, що брали участь в страйку почтовім і телеґрафічнім.

Господарство, промисл і торговля.

— Цїна збіжа у Львові дня 27 марта: Ціна в коронах за 50 кільо у Львові. — Пшениця 8·10 до 8·25; жито 5·80 до 6·—; овес 6·70 до 6·90; ячмінь пашний 6·— до 6·30; ячмінь броварний 6·60 до 7·—; ріпак 13·— до 13·25; льнянка —·— до —·—; горох до варения 8·50 до 10·—; вика 8·25 до 8·75; бобик 6·30 до 6·70; гречка —·— до —·—; кукурудза стара —·— до —·—; хміль за 56 кільо —·— до —·—; конюшина червона 45·— до 60·—; конюшина біла 45·— до 55·—; конюшина шведска 70·— до 80·—; тимотка 22·— до 26·—.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).